

Jamsai

คุณบอกรักอย่างเธอเป็นอันต้องหวั่นไหว
เมื่อเขาบอกรักหัวใจ บุกมาครองกัน!

• REC

Jamsai

ทดลองอ่าน C-9

Middle Bro

Jamsai

พี่รอม

ทดลองอ่าน

(แสนอินต์)

คนนี้...

Jamsai

รักเธอ 100%

ทดลองอ่าน

Jolly' M เขียน
Hata* mw

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

สำนักพิมพ์แจ่มใส ขอร่วมเป็นส่วนหนึ่ง
ของการสร้างวัฒนธรรม 'การอ่าน' ให้เกิดขึ้นในสังคมไทย

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ กับนิยาย Jamsai Love Series ได้ที่

www.facebook.com/jamjeedbook

Jamsai Love Series

C-9 Middle Bro พี่ร้อ (แสนอินดี้) คนนี้... รักเธอ 100%

JOLLY' M เขียน

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-06-2505-5

ภาพประกอบ ศุภรดา สงวนสิน (H a t a *)

จัดพิมพ์โดย

Jamsai

บริษัท แจ่มใส พับลิชชิ่ง จำกัด

285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี

เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700

โทรศัพท์ 0-2840-4800 โทรสาร 0-2840-4801

อีเมล editor@jamsai.com

เว็บไซต์ www.jamsai.com

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกวย-จตุรรม

ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 0-2423-9999 โทรสาร 0-2449-9561-3

เว็บไซต์ www.naiin.com

ราคา 219 บาท

พิมพ์

กระดาษนอมนายตา

ห่วงใยสายตาคุณ

www.greenread.com

ทักทาย

สวัสดีค่ะทุกคนน กลับมาพบกับมยองน้องคนสวยคนเดิมอีกแล้วนะคะ ^0^ เพื่อนๆ คิดว่ามยองน้องพอจะไปเป็นยูทูเบอร์ได้มั๊ยคะ แหม เผื่อว่าจะได้เจอรักแท้จากการทำยูทูบเหมือนกับ 'สีฝุ่น' นางเอกในเรื่อง 'C-9 Middle Bro พี่รอง (แสนอินดี) คนนี้... รักเธอ 100%' ที่ทุกคนกำลังถืออยู่เนี่ยแหละค่า ก็พี่รองสุดหล่ออย่าง 'ชีนายน์' งานดีชะขนาดนี้ มยองน้องอยากไปสิงร่างสีฝุ่นจริงๆ จะได้ไปเที่ยวลั่นลาไปกับชีนายน์ สองต่อสอง ว้ายยย >||<

บางคนอาจจะคุ้นๆ ชื่อพระเอกของเราใช่มั๊ยคะ เขาก็คือหนึ่งในสามพี่น้องตระกูลเคลย์บอร์นที่แสนอินดีนั่นเอง มาดของพี่รองอาจจะดูเข้าถึงยากไปหน่อย แต่จริงๆ แล้วใจดีสุดๆ คอยช่วยเหลือนางเอกทุกอย่าง ทั้งถ่ายวิดีโอให้ ช่วยสอนเทคนิคนู่นนี่นั่น แถมยังสายเปย์อีกต่างหาก! แค่คิดก็ใจจืดแล้ว *0* อยากได้ตากล้องหล่อๆ รวยๆ แบบนี้บ้างจัง

ฉะนั้นมยองน้องก็ขอฝากหนุ่มหล่อลูกคนกลางแห่งตระกูลเคลย์บอร์นด้วยนะคะ แล้วก็อย่าลืมน้องเล็กกับพี่ชายคนโตในเรื่อง 'C-1 Little Bro น้องเล็ก (สุดมัน) คนนี้... เป็นคนของเธอ 100%' กับ 'C-4 Big Bro พี่ชาย (โหด) คนนี้... น่ารัก100%' กันน้าา ส่วนตอนนี้มยองน้องขอตัวไปเรียนรู้วิธีการเป็นยูทูเบอร์ก่อน บ้ายบายค่าา

ด้วยไมตรีจิต

สาวน้อยมยองน้อง

สำนักพิมพ์แจ่มใส

JamSai
LOVE
Series

รู้จัก นักเขียน

ฮัลโหล~ มาพบกันอีกแล้วกับนิยายใหม่แถมกล่อง เย~

นิยายเรื่องนี้เป็นหนึ่งในเซต 'ครอบครัวตระกูลซี' ที่แต่งร่วมกับ CandyCat และ PeePigga ค่ะ ซึ่งสามารถอ่านแยกเล่มกันได้และรู้เรื่องแน่นอนค่า และเรื่องของเราคือเราคุยกับพี่ๆ ว่าอยากทำเซตด้วยกัน โดยสิ่งที่คิดออกอย่างแรกคือ 'พระเอก' ค่ะ >_< เลยได้พระเอกเป็นพี่น้องกัน สุดท้ายก็ได้พี่รองแสนอินดี้นี่มา อีๆ

ต้องขอขอบคุณพี่การ์ตูนและพี่วิวที่คอยสู้ด้วยกันและผลักดันให้ได้เซตนี้ออกมา ถ้าไม่มีพี่ๆ ก็คงไม่มีนิยายเรื่องนี้ค่า ♥ ยัยอ้วนที่ช่วยลุ้นทุกขั้นตอน รวมไปถึงกอง บ.ก. และทุกๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องที่ช่วยกันเซ็นพี่รองแสนอินดี้นั้นนะค่ะ ขอขอบคุณทุกคนมากจริงๆ

เอาเป็นว่าขอฝากเล่มของพี่ใหญ่และน้องเล็กที่เหลือด้วยค่ะ

- C-4 Big Bro พี่ชาย (โหด) คนนี้... น่ารัก 100% (CandyCat เขียน)

- C-1 Little Bro น้องเล็ก (สุดมัน) คนนี้... เป็นคนของเธอ 100% (PeePigga เขียน)

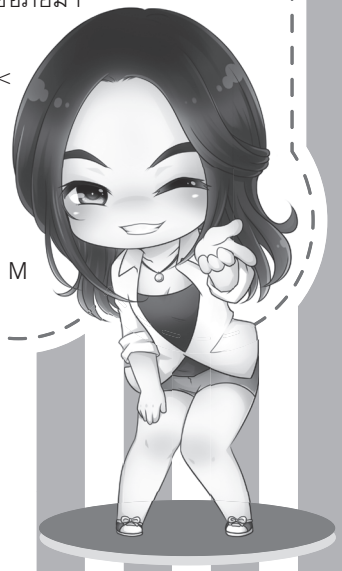
นอกจากนี้ในเรื่องยังได้มีการอ้างถึงอาชีพอื่นด้วย ซึ่งเราขอชี้แจงก่อนเลยว่า เหตุการณ์ในเรื่องเป็นเพียงแค่เหตุการณ์สมมติเท่านั้นและเราไม่ได้เหมารวมหรือพาดพิงกรณีใดหรือบุคคลไหนเลย แต่ถ้าผิดพลาดประการใดก็ขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วยนะค่ะ ^^

ยังไงฝากเอ็นดูพี่รองแสนอินดี้นี้ด้วยค่า >w<
(นางเอกปลอมนางไปนะอะ 5555)

Facebook : JOLLY' M

Twitter : JOLLY' M (@jolly_jom)

JOLLY' M

ชื่อเล่น : ซีนายน์ (อายุ 19 ปี)

นิสัยคร่าวๆ : อย่ามายุ่ง

ฉายา : อินดี้กว่าปาล์มมีก็หมอนี่เนี่ยแหละ, ซีนายน์สายเปย์ (มีคนตั้งให้ครับ ทั้งสองฉายาเลย)

สิ่งที่ชอบ : ธรรมชาติ สิ่งสราสดี

สิ่งที่เกลียด : คน

งานอดิเรก : เข้าป่า ทางเดินที่ดูดาว ถ่ายรูป

ความสามารถพิเศษ : จะรู้ไปทำไมครับ

อยากบอกอะไรกับพี่น้องของตัวเอง : ชีวิตของผมเป็นของผม ผมจะทำอะไรก็ได้ ป.ล. อย่าบังคับให้ผมกินข้าวฝีมือพี่ใหญ่เลยครับ

บทนำ

[Sinine's Talk]

ผมชื่อ 'ซีนายน์'

ลูกชายคนรองของตระกูลเคลย์บอร์น (Clayborne) ซึ่งเรียกสั้นๆ ว่าตระกูลซี แม่ผมเป็นคนไทย แต่พ่อเป็นนักธุรกิจร่างหมีจากอเมริกา ซึ่งผมโชคดี

ที่ได้สัดส่วนร่างกายของพ่อแม่มาอย่างละครึ่ง (ไม่ได้หมายความว่าครึ่งชาย ครึ่งหญิงครับ ใจเย็นนะทุกคน) เลยทำให้ผมไม่ได้ดูร่างเล็กแบบ 'ซีวัน' น้องชายคนเล็กจอมมึน และไม่ได้ตัวโตเป็นหมีแบบ 'พีซีไฟร์' พี่ชายคนโต สุดโหด แต่ชอบทำอาหาร ร้องเพลงเพี้ยนๆ และชอบเต้นประกอบเพลง (?)

เอาเป็นว่ากลับมาเรื่องของผมดีกว่า สองคนนั้นปล่อยทิ้งไว้ตรงนั้นละ ชื่อผมมีที่มาจากชื่อภูเขาในคัมภีร์ไบเบิล และปัจจุบันตั้งอยู่ในประเทศ อียิปต์

จริงๆ ผมไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับใดๆ กับที่แห่งนั้นเลย แต่พอเห็นว่า ชื่อเท่ดีและท่านก็ชอบเรื่องเล่าเกี่ยวกับภูเขาภูกันนี้เลยตั้งชื่อลูกชายคนรองว่า ซินาย (Sinai) ซะเลย ดังนั้นกรุณาอย่าลากผมไปเกี่ยวข้องกับประเด็นอันโหด เรื่องศาสนาเถอะ ขอละ

ทว่าเพื่อหลีกเลี่ยงดราม่า ผมเลยเปลี่ยนพยางค์หลังเป็น 'นายน์' (Nine) ให้กลายเป็นเลขเก้า เลขมงคลตามความเชื่อของแม่ซะเลย (แม้ผมชอบเรื่อง ดวงชะตาราศีมากจนจะบอกให้)

แต่ผมจะชื่ออะไรยังงั้นก็เรื่องของผม ทำไมผมต้องเล่าให้พวกคุณฟัง ด้วยเนี่ย

"แก นั่นไงพี่ 'ซินายน์ เคลย์บอร์น' ลูกชายนักธุรกิจพันล้านนะ"

"ตัวจริงหล่อกว่าในรูปอีกอะ ฮือออออ ฉันทจะเป็นลม"

เฮ้อ...

ผมถอนหายใจออกมาแรงๆ หนึ่งในตอนที่ไต่ขึ้นผู้หญิงสองคนที่ เดินสวนผมไปซุบซิบกัน ผมจึงเอาฮู้ดของตัวเองขึ้นมาสวมก่อนจะเดินออกห่าง สองคนนั้นให้มากที่สุด อุดส่าห์เลือกทางเดินกลับบ้านที่ไม่ค่อยมีคนผ่าน นะเนี่ย ยังจะเจอคนอื่นอีก

"เราไปขอถ่ายรูปตั้มยั๊แก เป็นบุญมากเลยนะที่ได้เจอคนดังอย่างเขา เนี่ย กร๊าดดด"

พอไต่ขึ้นดั่งนั้นผมก็รู้ดชิปู้ดปิดใบหน้าตัวเองทั้งหมดเลย ผมไม่ใช่ ดารานะ จะมาอยากถ่ายรูปกับผมทำไม

"พี่ซินายน์คะ ขอถ่ายรูปด้วยได้มั๊ยคะ เอ่อ..."

"แก เขารูดชิปปิดหน้าขนาดนี้แล้วจะถ่ายอีกหรอ"

"ไม่เป็นไร จันโอเค"

ผมมองผ่านรูชิปอุดที่ปิดไม่สนิททำให้ผมเห็นว่าผู้หญิงข้างๆ ผมกำลังหยิบกล้องขึ้นมาเพื่อถ่ายรูป จังหวะที่ทั้งสองคนกำลังเล็งหามุมกล้องกันอยู่นั้น ผมก็อาศัยความไวป็นถึงขยะแล้ววิ่งไปอีกทางเพื่อหนีจากสถานการณ์ที่ไม่ชอบใจตรงหน้า

"กรี๊ดดด เขาหนีไปแล้วอะ"

"พี่ชีนายน กลับมาก่อนค่า!"

ผมหันไปมองด้วยสายตานิ้งงันแล้ววิ่งหนีไปทางบ้านของตัวเอง โชคดีของผมที่ทั้งสองคนนั้นไม่คิดจะป็นตามมาให้ตัวเองเหนื่อยเปล่า

ผมหัวเราะหือออกมาอีกที แล้วเงยหน้ามองท้องฟ้าที่ตอนนี้เป็นสีส้มๆ จากดวงอาทิตย์ที่กำลังจะลับขอบฟ้า ภาพนกบินกลับรังของตัวเองทำให้ผมรู้สึกผ่อนคลายจากเรื่องปวดหัวเมื่อครูได้บ้าง ผมถอนหายใจก่อนจะเอาผู้ตลงและเดินล้วงกระเป๋าเสื้อกลับบ้านอย่างเงียบสงบดังเดิม

ผมเดินคิดอะไรมาเรื่อยเปื่อยจนกระทั่งถึงบ้าน

ซ่า~

เสียงซู่ซ่าของอะไรบางอย่างที่อยู่ในกระทะ พร้อมกับกลิ่นของหมู (เกือบไหม้) ลอยแตะะจุมกทำให้ผมรู้ทันทีว่าพีซีไฟร์ (ผู้ที่ดูแลทุกอย่างของบ้าน ทั้งซักผ้า ล้างจาน ทำกับข้าว บลาๆ จนเราไม่ต้องจ้างแม่บ้านให้เปลืองเงินเล่น) กำลังเตรียมข้าวเย็นอยู่แน่ๆ แล้วเหมือนพีเขาจะรู้ว่ามีคนมองเลยหันมาและเจอผมพอดี อีกฝ่ายเลยพยักหน้าทักทายก่อนจะถาม

"หิวหรือยัง"

ผมส่ายหน้าแทนคำตอบก่อนจะเดินขึ้นห้องของตัวเอง โดยที่รู้ว่าสุดท้ายพีแกก็คงขึ้นมามากผมให้ลงไปกินอาหารฝีมืออันแสนสุดยอดของเขาคูตินั้นแหละ

แอด...

แต่ในขณะที่กำลังจะเข้าห้องของตัวเอง ประตูห้องตรงข้ามก็เปิดออกพร้อมกับร่างของชีวัน (ที่พยายามขอร้องให้ทุกคนเรียกชีวันเพราะชื่อชีวัน

เหมือนยากำจัดเห็บหมัดเกินไป แต่มีหรือที่ผมจะเรียกมันว่าซีวานนะ ที! หมอนี่
เดินผมเผ้ายุ่งเหยิงและทำน้ำมันๆ ออกมาจากห้อง

เปล่า น้องผมไม่ได้ง่วงนอน นี่หน้าตาปกติของมันครับ

"..."

อีกฝ่ายเหลือบมองผมนิดหน่อยก่อนจะเบนสายตาไปทางอื่นเหมือน
เห็นผมเป็นอากาศธาตุ ซึ่งผมก็ชินแล้วกับการตกทายกันแบบนี้ ผมเลย
เตะขามันเบาๆ เป็นการตกทายกลับแล้วเดินเข้าห้องของตัวเองไปเลย

พอมาถึงห้องผมก็ทิ้งตัวลงนอนบนเตียงอย่างหมดแรงพลางมองเพดาน
ว่างเปล่าสักพัก

เนี่ยแหละครับชีวิตผม ไปเรียน ซึ่งบางวันโชคดียิ่งจะไม่มีคนมาวุ่นวายมาก
แต่เวลามีข่าวธุรกิจของพ่อผมเคลื่อนไหวล่ะก็กรุ๊บกันเข้าหาอย่างกับผึ้ง และ
สุดท้ายหลังจากหมดวันผมก็กลับมาเจอกับพี่น้องนิสัยต่างกันสุดขีดแบบนี้
ทุกวัน

เป่อกังแฮะ

อืม...หรือผมจะไปเที่ยวดี ช่วงนี้ไม่ได้ออกต่างจังหวัดมานานแล้ว
แถมปิดเทอมแล้วด้วย

พอคิดได้ดังนั้นผมก็เลือกจังหวัดที่เคยคิดว่าว่าจะไปมานานแล้ว ก่อนจะ
หาที่พักที่ต้องการ จออย่างว่องไวและเก็บของใส่กระเป๋าที่จัดไว้สักพักแล้ว
ซึ่งผมเตรียมทุกอย่างเสร็จพร้อมออกจากบ้านภายในเวลาไม่ถึงครึ่งชั่วโมง เก่งปะ
แต่จริงๆ ผมเป็นคนชอบท่องเที่ยวอยู่แล้ว ซึ่งจะมีหลายๆ ครั้งที่อารมณ์อินดี
แบบนี้ และอยากออกจากบ้านเดี๋ยวนั้นเลย ดังนั้นผมจึงมีกระเป๋าที่เตรียมของ
ไว้ครบพร้อมออกไปเที่ยวอยู่แล้วใบหนึ่ง

พร้อมละ ไปดีกว่า

"จะไปไหนอีก" พี่ไฟร์ที่เห็นผมสะพายกระเป๋าเดินลงมาข้างล่างพร้อม
กุญแจรถในมือเขาก็ถามพลางขมวดคิ้ว ส่วนชีวิตที่นั่นกินข้าวด้วยใบน้ำมันๆ
เงยหน้ามองผมนิดหน่อยแล้วกินต่ออย่างไม่ใส่ใจ

"เดี๋ยวมา"

"อีกแล้วหรอซีนายน์" คนเป็นพี่เริ่มทำเสียงดุ ออเปล่า เขาไม่ได้จะห้าม

ไม่ให้ผมไป แต่จริงๆ แล้วนะ... "นายจะออกจากบ้านโดยไม่กินกับข้าวที่พี่ตั้งใจทำอีกแล้วนะ"

เขาแค่ดูที่ผมไม่ยอมกินข้าวที่เขาทำให้ต่างหาก

พ่อบ้านพ่อเรือนจริงๆ พี่ชายผม

"ไม่ล่ะ ไม่อร่อย"

"(-_-)b"

ชีวิตไม่พูดอะไร แต่ทำหน้าที่อื่นๆ แล้วยกนิ้วโป้งให้แทนการเห็นด้วยของเจ้าตัว หรือมันไม่เห็นด้วยวะ ยกนิ้วโป้งขึ้นมาแต่นัยน์ตานี้ดูไม่พอใจในสิ่งที่ผมพูดสักเท่าไรร่าวกับว่าตัวเองชอบกินอาหารที่พี่ชีโร่ทำ แต่ช่างเถอะครับ น้องผมมันเข้าใจจากแบบนี้แหละ

"ไปก่อนนะ ไม่ต้องโทรตามด้วย อยากกลับเดี๋ยวกลับมาเอง"

ผมอาศัยจังหวะที่พี่ชีโร่กำลังอึ้ง เดินสะพายเป้ออกจากบ้านและขึ้นรถสตาร์ตอย่างไวเพื่อหลบเกลื่อนเสียงของพี่ชีโร่ที่กำลังจะตามมาหลังจากที่ผมเดินหนีมาแบบนี้ (จริงๆ มันก็เป็นแบบนี้ตลอดจนผมเดาได้แล้วว่าสถานการณ์ต่อไปจะเป็นยังไงล่ะ)

"กลับมากินข้าวก่อนไว้ย ใช้น้องเวร!"

"บาย"

ลาก่อนความวุ่นวายในกรุงเทพฯ ลาก่อนพี่ใหญ่และน้องเล็กของผม พี่รองขอเดินทางเข้าหาความสงบก่อนล่ะ ☺

[End of Sinine's Talk]

11

เปอร์เซ็นต์ที่ 1

สีฝุ่น ณ กลางทุ่ง

"น้องเป็นสาวขอนแก่น ยังไม่เคยมีแฟน บ้านอยู่แดนอีสานนน เฮ้! เข้าใจ~!!"

ฉันนั่งพี่เจ้า 'สีสวาท' คว้าติดล้อ (คู่แข่งเงินติดล้อคะ -.-) ตัวเมียที่แสนน่ารักของฉันกลางแหกปากร้องเพลงสาวอีสานอรัก ของแม่ฝน ธนสุนทร

สุดเสียงท่ามกลางฝันอันเขียวขจี กลิ่นชี้ควายอ่อนๆ ที่ลอยมาเตะจมูก
ทำให้ฉันสูดอากาศอันแสนชื่นใจ (?) เข้าไปอีกให้ห้าปอด

มอออ~

โห ยังมีเสียงร้องคลอเบาๆ ของควายที่รักแล้วยังมีความสุข

ดีจังเลย อย่างน้อยก็ทำให้หายเหนื่อยเรื่องบางอย่างได้บ้างแหละ

จ้อ T^T

ว่าแล้วก็ร้องเพลงต่อดีกว่า

"รู้มั๊ยเธอน่ารักตอนชี้ควาย จนอยากจิก رایเบาๆ ดั่งแซ่~"

มอออ~

แน่ะ มีร้องคลอฉันอีกนะสี่สวาท รู้งานจริงๆ

"ใครมีลูกสาว มาแลกลูกเขย ใครมีใบเตยมา แลกสังขยา เอาวะเอาเหว
ใบเตยสังขยา ตะละล้า~"

มอออ~

"โอ๊ย! พอเลยทั้งควายทั้งคน สงสารสายตาฉันและคนดูอะ"

'ขอ' เพื่อนสนิทของฉันแหกปากลั่นทุ้งเพราะทนไม่ไหวที่เห็นฉัน
ร้องเพลงอะไรก็ไม่รู้อยู่นานสองนาน จริงๆ มันควรจะชินได้แล้วนะ เพราะฉัน
ก็เป็นอย่างนี้ตลอดแหละ ฮ่าๆ ฉันหัวเราะให้ยัยซอที่อยู่ข้างหลังกลิ้งดิจิดอล
ตัวหนึ่ง ฉันยิ้มร่าพลางโบกมือให้กล้องซึ่งถือว่าเป็นการทักทายคนดูไปด้วย

"สวัสดิ์ค่าทุกคน~ พบกับสี่ฝุ่นอีกแล้วน้า แน่ๆ คิดถึงกันละสิ"

ฉันพูดใส่กล้องคนเดียวโดยไม่สนยัยซอที่เพ็งบ่นฉันไป แต่ก็นั่นแหละ
ถึงมันจะบ่นแต่มันก็ยังทำหน้าที่ 'ตากกล้องจำเป็น' ได้อย่างไม่ขาดตกบกพร่อง
ละนะ ปรบมือค่า ><//

"วันนี้สี่ฝุ่นก็อยู่ที่อะเชิงเทรานะคะ บ้านเกิดเมืองนอน มีหมาหอนแต่
ไม่มีไก่ขันค่า วู้วว"

พอพูดถึงตรงนั้นคนที่อยู่หลังกล้องก็โผล่หน้ามาทำหน้ามึนคิ้วขมวด
ประมาณว่าอะไรของหล่อนใส่ฉัน ฉันขำ อันที่จริงที่พูดอะไรเพี้ยนๆ แบบนั้น
เพราะต้องการเห็นสีหน้าแบบนี้ของมันนั่นแหละ ตลกดี

ตอนนี้ฉันว่าทุกคนน่าจะเดาออกแล้วละว่าฉันกำลังทำอะไรอยู่ แต่

ถ้าไม่รู้ อะ ดึกตอกๆ ลองเดามาเรีวว

บิงโก! ฉันเป็น 'ยูทูเบอร์' ค่า เก๋ก๊วตไปเลยใช่ไหม จันรู้ ฮึ่ๆ

ช่องของฉันก็มีอะไรมาหรรคค่า ก็แค่ผู้หญิงตัวน้อยๆ ที่อยากทำช่องเป็นของตัวเองแล้วเกิดบั้งโอดเดียวทำยูทูบโดยขอร้องให้เพื่อนสาวคนสวยมาเป็นตากล้องชั่วคราวให้ ซึ่งก็ชั่วคราวมาปึกว่าแล้วละ พุดตามตรงว่าฉันไม่มีเงินจ้างช่างกล้องหรอก ตัดต่อก็ทำเอง ทำเองคนเดียวทุกอย่างนั่นแหละคะ T_T (แต่นานๆ ทีก็จะรบกวนขอความช่วยเหลือแบบนี้น้าง)

โดยที่เนื้อหาของช่องฉันก็แค่พาเที่ยวในจังหวัดบ้านเกิดของตัวเองและจังหวัดใกล้เคียงอย่างชลบุรีเท่านั้น (เพราะไม่มีงบไปเที่ยวจริงๆ) เป็นชีวิตสาวชาวบ้านทั่วไปแหละนะ ฉันก็ไม่รู้จะทำเนื้อหาแบบไหนดี เลยได้แค่อัปเดตไปแล้วตัดต่อแล้วปล่อยคลิปลงยูทูบแบบงๆ มินๆ มาตลอดแหละ จะมีสาระบ้างก็ตอนเกี่ยวกับการดำเนินา การเกี่ยวข้าว ซึ่ควาย พายเรือในแม่น้ำบางปะกง บลาๆ ซึ่งก็ลวนแล้วแต่เป็นกิจกรรมที่ฉันเองยังรู้เลยว่ามันไม่มาดึงดูดนะ ฮือ แต่ก็นั่นแหละ ช่องฉันจึงไม่ได้ถือว่าประสบความสำเร็จมากนัก...

ไม่หรอก

จริงๆ มันตกต่ำจนถึงขั้นวิกฤตเลยต่างหาก TOT ยอดซับไม่ถึงร้อยลงแต่ละทีวก็แบบสิบ ยี่สิบ สามสิบ สี่สิบ สิบ ยี่สิบ สามสิบ สี่สิบ เอ้าเพลงมา! (ยังจะเล่นอีก) คอมเมนต์นี่ไม่ต้องพุดถึง มีแค่คนเดียวฉันก็น้ำตาจะไหลแล้วอะ

แต่ก็ยังดีนะที่มีแอ็กเคาต์หนึ่งคอยกดไลค์ คอยคอมเมนต์ให้ฉันอยู่เรื่อยเลย จันฉันยกให้เป็นสุดยอดแฟนคลับของฉันไปแล้ว (ซึ่งฉันเรียกเธอว่า 'ท๊อปแฟน' เหมือนในเพลงเฟซบุ๊ก อีๆ) และทุกๆ คลิปที่ลงแคมีแอ็กเคาต์นั้นมาไลค์และคอมเมนต์ให้ฉันก็รู้สึกว่ประสบความสำเร็จแล้ว จีออ

ทว่ายังไงๆ ช่องฉันก็เรียกได้ว่าไม่ได้เป็นที่สนใจและไม่ได้การตอบรับที่ดีเลยสักนิดอยู่ดีนะะ คิดแล้วปวดร้าวไปทั้งทรวงอก แต่ฉันก็ยังหันหน้าด้านหน้าทนทำมาเรื่อยๆ แล้วพยายามทำให้เต็มที่เรื่อยๆ เพราะมันถือว่าเป็นความฝันหนึ่งของฉันเลยนะ

แบบว่า...อันที่จริงฉันอยากเป็นดาราแหละ อยู่ท่ามกลางแสงไฟที่

13

สาดส่อง มีคนขึ้นขอบ คอยให้กำลังใจและสนับสนุนอยู่เสมออย่างนี้ๆ แต่เพราะรู้ดีว่าความฝันนั้นมันช่างไกลเกินเอื้อม ฉันเลยบึ่งไอดีทำธุระเนี่ยละ (โดยยัยซอเป็นคนบังคับเคียวเชิญให้ลงมือทำสักที) ซึ่งมันน่าจะเป็นการพาตัวฉันออกไปอยู่ในวงการได้ง่ายที่สุด น่าจะทำให้ฉันมีตัวตนในสายตาของคนอื่นบ้าง ไม่ได้เป็นยัยโนบอดี้เลี้ยงควาย ทำงานในรีสอร์ตไปวันๆ แบบนี้ (แต่ฉันก็ไม่ได้มองว่าเลี้ยงควายกับทำงานนี้มันไม่ตืนะ อย่าคิดอย่างนั้นเชียวละ!)

และที่สำคัญ ฉันตั้งใจเป็นยูทูเบอร์เพราะเผื่อว่าจะมีใครเห็นความสำคัญของการมีฉันอยู่บนโลกใบนี้บ้างล่ะ...

อ้อ และช่องฉันชื่อ 'สี่ฝุ่น ณ กลางทุ่ง' นะคะ ฝากกดสับตะไคร้ (?) กดไลค์ กดแชร์ด้วยค่า *กราบแนบตัก*

"เฮ้อ เหม่อ"

ขอบ่น มันโบกมือหลังกลิ้งให้ฉันทำหน้าที่ต่อ ฉันยิ้มแห้งก่อนจะดูนาฬิกาแล้วจึงตัดสินใจโบกมือเป็นเชิงให้มันหยุดอัด ฉันถอนหายใจเบาๆ ก่อนจะบังคับให้สี่สวาทเดินกลับไปทางคอก ซอเดินมาชนาบข้างก่อนจะถาม

"เป็นอะไรอีก เมื่อก็ยังติดเป็นหมา เอ๊ย! ม้า อยู่เลย"

"มันใกล้ถึงเวลาลูกค้าจะมาแล้วไม่ใช่ไง" ฉันถามพลางแยกเขี้ยวเมื่อยัยเพื่อนตัวแสบทำเป็นพูดผิดพูดถูกเพื่อหลอกตาฉัน "เดี๋ยวไปรับลูกค้า 'วีไอพี' ของแกไม่ทันแกก็มาอแงงว่าฉันใช้งานแกจนลืมน้ำที่อีก ไว้ค่อยอดต่อก็ได้"

"ใช่เหอ ดูจากสีหน้านี่คือกำลังนอยด์อะไรอยู่เนี่ย เลย"

"แสนรู้จัง ขอมือหน่อยได้ปะ" ฉันยิ้มแฉ่งอีกคน มันเลยเป็นฝ่ายแยกเขี้ยวใส่บ้าง

"เอามือไปตบหัวแกได้ปะละ"

"อย่าโหดกับเพื่อนสิ เพื่อนออกจะบอบบาง T_T"

"บอบบางกว่าแกก็นักล้ามแล้วละ! ไปๆ ไปเตรียมตัวทำงานกันเถอะเดี๋ยวลูกค้าก็จะมาถึงแบบที่แกบอกแล้วจริงๆ นั่นแหละ"

ซอส่ายหน้าแล้วผูกเชือกสี่สวาทกับตอไม้ในคอก ก่อนจะเดินกลับมาจูงมือฉันให้กลับไปรีสอร์ตซึ่งเป็นที่ทำงานของพวกเขา อันที่จริงนี่เป็นรีสอร์ต

ที่บ้านของซอเป็นเจ้าของ และแน่นอนว่าัยนี้ก็มีศักดิ์เป็นทั้งลูกเจ้าของ แต่ก็
ควมตำแหน่งพนักงานไปด้วย เพราะพ่อแม่ัยซออยากให้ลูกตัวเองทำงาน
ของที่บ้านเป็นทุกอย่าง จึงไม่ใช่แค่ให้มันอยู่สบายๆ เป็นลูกคุณหนูแบบที่เจ้าตัว
วาดฝันไว้ ฮา!

ส่วนฉันนะเธอ

ฉันเป็นเพื่อนสนิทของซอตั้งแต่ประถม ซึ่งอันที่จริงฉันก็อยู่กับป้าที่
เลี้ยงดูฉันมาตามมีตามเกิด แต่มันติดตรงที่ว่าป้าหนีไปตอนฉันเรียนอยู่
มัธยมปลายและไม่สนใจไยดีฉันเลยนะสิ มันเลยทำให้ครอบครัวของซอต้อง
ช่วยเหลือฉันด้วยการให้ฉันมาอยู่ที่รีสอร์ทนี้ (ซึ่งครอบครัวซอมาเปิดที่จังหวัด
ฉะเชิงเทรา แต่บ้านเกิดของพวกเราอยู่ขอนแก่น) จนสุดท้ายกลายเป็นว่า
ฉันช่วยพวกท่านทำงานในฐานะพนักงานคนหนึ่งเพื่อแลกกับที่พักหัวนอนและ
มีเงินกินเงินใช้มาตลอดนั่นแหละ

แต่ก็ดีแล้วละ ดีแล้วที่อย่างน้อยฉันก็ยังเป็นประโยชน์กับพ่อแม่ของซอ
ฉันจะได้ไม่ไร้ตัวตนในสายตาท่านและถูกทิ้งไปง่ายๆ อีก เพราะขนาดพ่อแม่แท้ๆ
ยังทิ้งฉันให้อยู่กับป้าได้ลงคอ ซึ่งแม้ว่าป้าจะเคยบอกหลายรอบแล้วละว่า

'พ่อแม่ไม่ได้ทิ้งแก เดี่ยวพวกนั้นก็จะกลับมาในตอนทีอะไรๆ ลงตัว
มันบอกฉันไว้แบบนี้'

อืม ไม่ได้ทั้งหรอก แต่หายไปตั้งแต่ฉันอนุบาล และป้านี่ 'อะไรๆ' ก็ยัง
ไม่ลงตัวสักที

เลื่อนลอยขนาดนี้ใครจะเชื่อลง ถ้ามจริงเถอะนะ...

แต่เอาเป็นว่าหลังจากนั้นป้าก็ยังทิ้งฉันไปอีกคนด้วย...

ดังนั้น ฉันเลยไม่มีความมั่นใจเลยว่าจะมีใครเห็นฉันอยู่ในสายตาอีกมั๊ย
นอกจากพ่อแม่ของซอและพนักงานรีสอร์ทที่ร่วมหัวจมท้ายกันมาตลอด

นั่นสิ จะมีใครมองเห็นฉันอีกล่ะ

ก็ฉันมันเป็นแค่ 'สี่ฝุ่น' นีนา...

รีสอร์ทของครอบครัวัยซอเป็นรีสอร์ทที่ค่อนข้างเงียบสงบและห่างไกล
จากตัวเมืองพอสมควร ซึ่งถือเป็นรีสอร์ททางเลือกมากกว่ารีสอร์ทดังๆ

15

ในตัวจังหวัด แต่รีสอร์ทนี้ก็มักจะดึงดูดคนประเภทที่ไม่อยากวุ่นวายกับใคร ชอบชีวิตส่วนตัว หรือพูดง่าย ๆ ว่าคนอินดี้เท่านั้นแหละที่จะอยู่ที่นี่ได้ เพราะมันไม่ค่อยสะดวกเท่าไหร่นักนะ ทว่าก็มีคนมาใช้บริการอยู่เนื่อง ๆ โดยพวกเขาให้เหตุผลว่ามันเป็นการเที่ยวแบบได้เข้าถึงธรรมชาติจริง ๆ แต่ก็ไม่ได้ลำบากถึงขั้นต้องเดินไปตักน้ำมาอาบเองเสีย

และนาน ๆ ทีก็จะมีคนดัง คารา นักร้อง ไอดอล คนสวย ๆ ที่รักธรรมชาติ มาพักที่นี่ คนใหญ่คนโต โดยเฉพาะคนที่ 'นามสกุล' ดัง ๆ นะ

ดังนั้นบรรยากาศในรีสอร์ทก็จะค่อนข้างครึกครื้นเป็นพิเศษเพราะพนักงานต่างตื่นเต้นกันหมดที่รู้ว่าจะมีแขกแบบนี้มา ก็อย่างว่าแหละ หนึ่งได้เจอบุคคลที่ไม่รู้ชาตินี้จะไปหาโอกาสได้เจอบุคคลที่ไหนนอกจากในทีวี หรือบนอินเทอร์เน็ต และสอง พวกเขาส่วนใหญ่ให้ทิปหนักจะตาย ดังนั้นทุกครั้ง ที่รู้ว่าจะมี 'ลูกค้าวิไอพี' มา ทุกคนต่างกระตือรือร้นที่จะบริการและอำนวยความสะดวกเต็มที่ และลูกค้าส่วนใหญ่ (ค่อนข้างเกือบทุกคน) ก็จะชอบใจบริการแบบนี้และจ่ายไม่อั้นด้วย

ในทางกลับกัน ฉันไม่ค่อยชอบต้อนรับบุคคลเหล่านี้มากนัก (แม้จะรู้ว่าพวกเขาสำคัญต่อกิจการรีสอร์ทในเศรษฐกิจแบบนี้ก็ตาม) เพราะมันมีแต่คนแย่งกันไปบริการพวกเขา ฉันรำคาญอะ วุ่นวาย และที่สำคัญ ฉันเจอหลายๆ คนวางตัวว่าเป็นลูกชายลูกสาวคนนามสกุลดังโน่นนี่นั่นแล้วมาข่มเหงพนักงานอย่างกับทาสรับใช้ที่ฉันรับไม่ได้จริงๆ

แต่ไม่ได้หมายความว่าพวกเขาเป็นแบบนี้ทั้งหมดนะ ฉันไม่ได้เหมารวม แต่มันก็มีเปอร์เซ็นต์สูงที่จะเจอแบบนี้อะ ฉันเลยค่อนข้างฝังใจอยู่พอสมควร

เอาเถอะ มันเป็นงานนี้นะ ฉันทำได้หมดแหละ

"วันนี้ใครมาเหรอ ทำไมทุกคนดูตื่นเต้นจัง"

ฉันหันไปถามยัยซอที่ยืนอยู่ข้างกัน ตอนนั้นพวกเราเปลี่ยนชุดมายืนอยู่ที่เคาน์เตอร์แผนกต้อนรับกันเรียบร้อยแล้ว โดยที่พนักงานทุกคนก็รอรับลูกค้าวิไอพีที่กำลังจะมาถึงอย่างรู้งาน พวกเขายืนเรียงแถวกันอย่างสวยงามและดูมีระดับ น่าประทับใจ มีการบุพผรมแดงและเสิร์ฟน้ำ พร้อมกับพวงมาลัยดอกไม้หอมๆ เพื่อต้อนรับแขกกิตติมศักดิ์คนนี้

เห็นแล้วก็แอบภาคภูมิใจไม่ได้ ฉันมีส่วนช่วยในการคิดรูปแบบต้อนรับลูกค้าเลยนะ ฮีๆ เอ่อ...แต่ถ้าจะพูดให้ถูกจริงๆ แล้วฉันไปดูมาจากคลิปการโรงแรมในยูทูปแล้วเอามาปรับๆ ใช้ต่างหาก ซึ่งตลอดเวลาที่ผ่านมาพอต้อนรับแขกแบบนี้พวกเขาก็ประทับใจมากเพราะได้การบริการเหนือกว่าที่คิดไว้มาก ฉันยังมีไม่เจ็ดกว่านี้อีกเยอะจนเทียบกับโรงแรมห้าดาวได้เลยละ (ช่างล้าสมัย)

"แกรู้ปะจริงๆ แยกจองมาแบบกะทันหันมาก จนเตรียมห้องเกือบไม่ทัน" ยัยชอตตอบคำถามฉันพลางยิ้มตาหย้อยอย่างดีใจ "แต่พอเห็นนามสกุลเขาที่ใช้จองเท่านั้นแหละ โอ้โฮ แทบจะสั่งพรมแดงจากอิตาลีมาให้เดิน"

"ใครอะ แกทำฉันอยากรู้มากเลยเนี่ย"

"เขาคือ..."

"มาแล้วๆ"

ลุงยามวิ่งกระหืดกระหอบหน้าตาแตกตื่นมาทางพนักงานนับสิบชีวิตที่ยืนหน้าสลอนรอต้อนรับแขกที่นั่นๆ จะมาสักทีกันอย่างตื่นเต้น ฉันก็พลอยชะเง้อคอมองไปกับเขาด้วย สักพักรถสปอร์ตคันหรูก็เข้ามาจอดตรงลานจอดรถด้านข้างทางเข้าห้องโถงของรีสอร์ท ความหรูหราอลังการและกลิ่นเงิน (?) ที่ลอยออกมาจากรถทำให้พนักงานแทบทุกคนตื่นเต้นกันใหญ่

พนักงานฮือฮากันอยู่พักใหญ่จนกระทั่งชายาวๆ ก้าวลงมาจากรถ ก่อนที่ผู้ชายรูปร่างสูงโปร่งจะลงมาจากรถแล้วเดินไปหยิบสัมภาระของตัวเอง โดยมีลุงวิจิตที่เป็นหนึ่งในคนงานเดินไปหมายจะช่วยยกกระเป๋าให้เขา อีกฝ่ายยกมือปฏิเสธแบบหัวเห็ดตื้นขาด แล้วถือเข้ามาเองจนลุงวิจิตได้แต่ยืนมึนๆ เพราะทำตัวไม่ถูก

เขาเป็นผู้ชายผิวพรรณดีที่พ่วงมากับออวาระยิบระยับจนแทบตา เขาสวมเสื้อยืดสีดำกับกางเกงยีนส์เดียวกันที่ขาดตรงเข่าหน่อยๆ พอเป็นสไตล์แม้วุ่นตาสีดำสนิทกับหมวกแก๊ปจะบดบังใบหน้าจนเหลือแค่จมูกกับปาก แต่มันยิ่งกลับทำให้ผู้ชายคนนี้ดูลึกลับและน่าค้นหาเป็นเท่าตัว เขาเดินเข้ามาเรื่อยๆ ในขณะที่ฉันไม่สามารถละสายตาไปได้เลย สักพักร่างสูงก็ถอดแว่นออกเผยให้เห็นนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูทั้งน่าค้นหาและมีเสน่ห์ลึกลับแปลกๆ จมูก

ที่รับกับคว่ำเข็มและปากได้รูปทำเอาฉันแทบล้มลงไปกองกับพื้น ก่อนที่เขาจะถอดหมวกออกแล้วยกมือขวาๆ ขึ้นมาเสยผมสีน้ำตาลอ่อนให้ปลิวไปตามลมอย่างเป็นธรรมชาติ

ให้ตาย! เขาเหมือนหลุดมาจากนิยายสยองขวัญแบบสยองขวัญเล่มหนึ่งเลย

สี่ฝุ่นลาตายแป๊บ

"ยินดีต้อนรับ/คะ คุณซินาเยร์ เคลย์บอร์น"

ทุกคนพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลแต่ดังฟังชัดพร้อมกับโค้งให้คนที่มาใหม่อย่างพร้อมเพรียง ฉันแอบเห็นว่าพนักงานหญิงสาวพากันสะกิดเพื่อนแล้วยิ้มแบบเขินๆ ให้กัน แต่โชคดีที่พนักงานค่อนข้างมีมารยาทและรู้ตัวว่าต้องรับแขกระดับนี้ยังไงจึงไม่มีใครระริกระรี่เกินควร (สาบานว่านี่เก็บอาการกันแล้ว แง)

แต่ก็ไม่น่าแปลกใจหรอก เพราะตระกูล 'เคลย์บอร์น' เป็นตระกูลเชื้อสายอเมริกันที่ดังมาก เพราะลงทุนเกี่ยวกับบริษัทอสังหาริมทรัพย์ในเมืองไทยมาหลายชั่วอายุคน และเป็นบริษัทที่ประสบความสำเร็จมากๆ อีกทั้งยังทำให้เศรษฐกิจในไทยเติบโตด้วย นอกจากนี้พวกเขายังมีธุรกิจเครื่องอีกมากมาย ทั้งโรงแรม รีสอร์ท ห้างสรรพสินค้า ฯลฯ เรียกได้ว่าเป็นตระกูลใหญ่ที่แทบครองธุรกิจที่พิกอาศัยทั่วประเทศเลยก็ว่าได้

คือเข้าใจมัยว่าการที่หนึ่งในทายาทตระกูล 'เคลย์บอร์น' ตัวจริงมาอยู่ที่นี่ ณ รีสอร์ทซึ่งตึกต๋อยไปเลยเมื่อเทียบกับธุรกิจที่บ้านเขา มันเป็นเรื่องที่โคตรน่าเหลือเชื่อจนพวกเราทำตัวไม่ถูกนะ ให้ตาย เหมือนฉันเป็นฝุ่นผงในอวกาศที่ร่อนไปเทียบบริศมีกับดวงอาทิตย์อย่างเขาเลยแฮะ

"นี่คะ เวลค์มดริงก์สำหรับมิสเตอร์เคลย์บอร์น"

พนักงานต้อนรับคนสวยยกถาดเสิร์ฟน้ำให้คนที่มาใหม่ด้วยรอยยิ้มพิมพ์ใจ แต่เขาทำเพียงแค่นึกหน้าแล้วผงกหัวขอบคุณก่อนจะเดินตรงเข้ามาทางเคาน์เตอร์ซึ่งมีฉันและยัยชอยยืนอยู่ ใ้... ออกตัวแรงแฮะ ฉันไม่เคยเห็นใครปฏิเสธน้ำจากคนสวยของที่นี่สักคนเลยนะ ดูท่าทางแล้วผู้ชายคนนี้ท่าทางจะรับมือยากน่าดู

นัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนดูเรียบเฉยและว่างเปล่าในตอนที่เขากวาดสายตา

ไปรอบๆ อย่างนิ่งๆโดยไม่พูดอะไรออกมาสักคำ แม้ว่าจะมีคนที่ทำหน้าที่
เดินนำเขาเข้ามายังห้องโถงเพื่อมารับกุญแจกลางกลางตอนรับไปด้วยเขายัง
ยกมือห้ามประมาณว่าไม่ต้องพูดอะไรให้มากความแล้วเป็นฝ่ายก้าวขยายาวๆ
ตรงดิ่งมาทางที่ฉันและยัยชอยยืนต้อนรับอยู่เสียเอง

โอ้ย ชักจะรับมือยากขึ้นทุกทีแล้วแฮะ

ในที่สุดร่างสูงกำยำก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า นัยน์ตาของเขาสบกับฉัน
ที่มองอยู่ก่อนแล้ว ฉับพลันนัยน์ตาสีน้ำตาลอ่อนนั้นก็เบิกกว้างขึ้นเล็กน้อย
ราวกับตกใจอะไรบางอย่าง เขานิ่งไปพลางมองฉันอยู่แวบหนึ่ง และถ้าฉัน
ไม่ตามาด ฉันเห็นเขาลอบยิ้มมุมปากก่อนจะเปลี่ยนสีหน้าเป็นนิ่งสนิทเหมือนเดิม

อะไรอะ เขายังทำไม หรือหน้าฉันมีชี๊ควายติดจั่นหรือ ก็ว่าไม่นะ T_T

แต่ไม่ได้ ตั้งสติก่อนยัยสี่ฝู่น หล่อนต้องทำงานนะยะ

แล้วฉันก็สุดลมหายใจลึกพลางขยับแว่นเล็กน้อย (ใช่ค่ะ ฉันใส่แว่น
ทรงกลมๆ อันใหญ่อยู่) ก่อนจะพูดด้วยน้ำเสียงสุภาพ "ยินดีต้อนรับสู่ลิลีวัลย์
รีสอร์ทค่ะ คุณซีนายน์"

"ครับ"

เขาตอบรับเรียบๆ ด้วยน้ำเสียงทุ้มต่ำ ยัยชอยสุดหายใจเข้าทีหนึ่งเพื่อ
ตั้งสติไม่ให้หลงไปกับน้ำเสียงนี้ อย่าว่าแต่ฉันเลย ตอนนี้นฉันเริ่มประคอง
สติตัวเองไม่อยู่แล้ว ออราความหล่อมันกระเด็นเข้ามาไม่หยุดเลย ฮือ

ฉันฉีกยิ้มการค้าก่อนจะเสิร์ชหาชื่อของเขาเพื่อเช็คข้อมูลที่พัก

และพอเจอข้อมูลของเขา ในตอนที่เงยหน้าไปพูดกับคนตรงหน้า ฉันก็
ชะงักเพราะสายตาก็มองมันๆ ทำไมฉันรู้สึกว่ามันแฝงไปด้วยความไม่พอใจ
หน่อยๆ ด้วยอะ ฮือ ฉันทำอะไรผิด U_U

"อะ เอ่อ...คุณซีนายน์ เคลย์บอร์น" ฉันพยายามไม่ใส่ใจสายตาของเขา
พลางมองไปยังหน้าจอคอมฯ ที่มีข้อมูลของลูกค้าเพียงไม่กี่คนในรีสอร์ท
"ที่พักของคุณ เหน...เลือกแบบหลังรีสอร์ทเลยหรือคะ"

"ครับ"

เขาตอบสั้นๆ ระคนสงสัยว่าฉันตกใจทำไม อ่า...ช่างเถอะ ฉันแค่
ไม่คิดว่าคนระดับนี้จะเลือกหลังที่มันแทบติดป่าขนาดนี้ แถมนี่ไม่สะดวกสุดๆ

อีกต่างหาก แต่เอาเถอะ มันเรื่องของเขานี่นา ฉันยืมบางๆ ที่เป็นยืมการค้าแบบเดิมให้คนตรงหน้า เขาชหมวดคิวนิดหน่อย แต่ก็ไม่พูดอะไร และถึงฉันจะเลือกไม่สบตาเขา (เพราะกลัว) และคอยหลบตาอยู่เรื่อย ฉันก็พอรับรู้ได้ว่าตัวเองกำลังถูกคนตรงหน้าจ้องอยู่ไม่วางตา

อย่าจ้องสิ น้องกลัวหัวหดไปหมดแล้วพี่ชาย ;-;

แค่นี้ฉันก็ไม่ชินกับลูกคาวีไอพีอยู่แล้ว อย่าทำให้ฉันเกร็งมากกว่านี้ได้มัย

แล้วยังเป็นคนรวย นามสกุลดังๆ นี่ฉันยังไม่กล้าเข้าหาเลย กลัว T_T

"อ่า นี่คือกุญแจห้องนะคะ"

ฉันยื่นกุญแจห้องให้เขาโดยที่ไม่กล้าสบตาเขาเลยแม้แต่น้อย อีกฝ่ายรีบไปก่อนจะขอบคุณเบาๆ ก่อนที่พนักงานผู้ชายอีกคนจะมานำทางเขาไปที่พักของเขา ฉันลอบถอนหายใจ แต่ก็ต้องตกใจอีกครั้งเมื่อคนที่ควรจะเดินจากไปแล้วกลับหยุดนิ่ง ถอนหายใจแล้วหมุนตัวกลับมาที่เคาน์เตอร์ดังเดิม

"เธอ" เขาเรียกฉัน

"คะ มีอะไรเปล่าคะคุณชีนายน"

"ฉันมีเรื่องจะขอรับรอง" ร่างสูงสบตาฉันอย่างจริงจัง นัยน์ตาเขานิ่งสงบจนยากจะคาดเดา "เธอช่วยประสานงานกับพนักงานทุกคนว่าไม่ต้องบริการอะไรฉันทั้งนั้นได้มัย ถ้ามีอะไรฉันจะเรียกเอง"

"หา..."

"..."

"เอ่อ แนนอนคะ" ฉันยืมรับ อะไรคือการที่ฉันนั่งแล้วไม่ยอมพูดซ้ำ แต่เลือกที่จะเงียบเพื่อกดดันฉันกันยะ "จะไม่มีไครยุ่งกับคุณจนกว่าคุณจะติดต่อมาแนนอนคะ ไม่ต้องกังวลนะคะ พักผ่อนให้สบายคะคุณชีนายน"

"ขอบคุณครับ แต่ย่ำว่าไม่ต้องบริการใดๆ ทั้งสิ้น ปล่อยให้ฉันได้อยู่ของฉันเองคนเดียวก็พอ"

อีกฝ่ายยิ้มมุมปากพูดเสียงดังฟังชัดให้ทุกคนได้ยิน (ซึ่งฉันเชื่อว่าถึงเขาจะพูดให้ทุกคนได้ยิน แต่การที่เขาบอกฉันไว้มันเป็นการให้ฉันช่วยควบคุม

ดูแลและบอกกับคนที่ไม่รู้เรื่องให้เขาอีกรอบแน่ๆ) และเมื่อทุกคนพยักหน้า
นัยน์ตาของเขาก็ดูพึงพอใจก่อนจะเดินไปห้องของตัวเองและปฏิเสธคนช่วย
ยกกระเป๋าอย่างเคย ทุกคนนิ่งงันเพราะกับคำขอของลูกค้าเมื่อครู่นี้และ
ไม่รู้ว่าควรต้องทำตัวยังไง แน่แน่นอนว่าฉันเองก็งง เพราะที่ผ่านมาก็มีบ้างนะ
คนที่อยากอยู่ส่วนตัวเจี๊ยบๆ และพวกเราที่รู้ด้วยว่าลูกค้าไม่ค่อยต้องการ
การบริการอะไรมากมายนัก แต่คนที่ขอร้องเองกับปากแบบนี้และแสดงท่าที่
ชัดเจนว่าอย่าไปยุ่งกับเขาขนาดนี้เพิ่งเคยเห็นนี่แหละ

ซีนายน์ เคลย์บอร์น

ฉันจะรับมือกับผู้ชายคนนี้ยังไงดีนะ T_T;;

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<http://store.jamsai.com/9786160625055.html>